

Китоби Юил ва Калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия — Рақами панҷум

То кай вақт? Мухри панҷум

Jeff Pippenger

2025-12-07

Вақте ки «нур барои он замон дода мешавад», он ё «қабул» мегардад ё «рад» карда мешавад. Чудое, ки хангоми муаррифӣ шудани нур ба амал меояд, кори башорати абадист, ки на танҳо муҳр задани қавми Худоро дар бар мегирад, балки чудо кардани гандумро аз алафҳои бегона низ. Раванди ниҳони озмоиш ва чудокунӣ аз 9/11 оғоз ёфт, вақте ки саволи нубувватӣ мепурсад: «то кай?» ва ҷавоби нубувватӣ чунин аст: «то қонуни якшанбе». Охири ӯдовариҳои рамзи «то кай» дар муҳри панҷум дар китоби Ваҳй ёфт мешавад.

Ва хангоме ки ӯ муҳри панҷумро кушод, ман зери қурбонгоҳ қонҳои онҳоро дидам, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд. Ва онҳо бо овози баланд фарёд зада, мегуфтанд: «То ба кай, эй Худованд, Қуддуси Ҳақиқӣ, Ту доварӣ намекуни ва хуни моро аз сокинони замин қасос намегирӣ?»

Ва ба ҳар яке аз онҳо ҷомаҳои сафед дода шуд; ва ба онҳо гуфта шуд, ки ҳанӯз андаке биёроманд, то ҳамкорони онҳо низ ва бародарони онҳо, ки бояд мисли онҳо кушта шаванд, ба камол расанд. Ваҳй 6:9–11.

Илҳом ҷавоби саволи «то кай», ки аз ҷониби «қонҳои қасоне ки кушта шуда буданд» пурсида шудааст, ба оянда мегузарад, вақте ки гурӯҳи дуҷуми шаҳидони папагӣ такмил меёбад. Ин аз қонуни якшанбе оғоз мешавад, ва ба ҳамин сабаб хоҳар Уайт боби ҳаҷдахуми Ваҳйро ҳамчун иҷрошавии гурӯҳи дуҷуми шаҳидон муайян мекунад. Дар панҷ ояти аввали он ду «овоз» ҳаст; овози аввал 9/11-ро нишон медиҳад ва овози дуюм мардону занонро дар қонуни якшанбе аз Бобил берун мекунад. Хоҳар Уайт рамзи «то кай»-ро дар муҳри панҷум бо панҷ ояти аввали Ваҳй ҳаҷдах ҳамсон месозад, то давраи аз 9/11 то қонуни якшанберо муайян намояд. Маркази таваҷҷуҳ на чудо кардан ва муҳр задан бар қавми Худост, балки довариҳои папагист барои куштани шаҳидони таърихи гузашта ва он шаҳидоне дар бӯҳрони қонуни якшанбе, ки гурӯҳи дуҷуми шаҳидони папагиро ташкил медиҳанд.

«Хангоме ки муҳри панҷум кушода шуд, Юҳаннон Ваҳйбин дар рӯё зери қурбонгоҳ гурӯҳро дид, ки барои Каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ кушта шуда буданд. Пас аз ин, манзараҳое фаро расиданд, ки дар боби ҳаҷдахуми Ваҳй тасвир шудаанд, вақте ки онҳое ки амин ва ростинанд, аз Бобил даъват карда мешаванд. [Ваҳй 18:1–5, иқтибос оварда шудааст.]» Manuscript Releases, ҷилди 20, 14.

Дар он порчаи дигаре, ки вай шаҳидони муҳри панҷум ва гурӯҳи оянда ва дуҷуми шаҳидонро, ки дар бӯҳрони қонуни якшанбе ба камол мерасанд, муайян мекунад, ӯ мегӯяд, ки он манзараҳо «дар як давраи вақт дар оянда» хоҳанд буд. Ду овози Ваҳйи ҳаҷдах «давраи вақт дар оянда»-ро ифода мекунад. Овози аввал дар оғоз, дар 9/11, ва овози дуюм дар

қонуни якшанбе.

«“Ва хангоме ки мӯҳри панҷумро кушод, ман зери қурбонгоҳ чонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломии Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд; ва онҳо бо овози баланд нидо карда, гуфтанд: То ба кай, эй Худованд, Қуддуси Ҳақ, Ту доварӣ намекуӣ ва хуни моро аз сокинони замин қасос намегирӣ? Ва ба ҳар яке аз онҳо чомаҳои сафед дода шуд [Онҳо пок ва муқаддас эълон карда шуданд]; ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз андаке дам гиранд, то он даме ки ҳамкорони онҳо низ ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, ба камол расанд” [Ваҳй 6:9–11]. Дар ин ҷо манзараҳои ба Юҳанно нишон дода шуданд, ки на воқеият, балки он чизе буданд, ки дар давраи муайяне аз оянда рӯй хоҳанд дод.

«Ваҳй 8:1–4 иқтибос оварда шудааст». Manuscript Releases, ҷилди 20, 197.

Хоҳар Уайт анҷоми ташаккули гурӯҳи дуҷуми шаҳидонро ба оянда нисбат медиҳад, ва дар порчаи дигар Ваҳй 18:1–5-ро иқтибос меорад, ки дар се ояти аввал як овоз ва дар оятҳои чоруму панҷум овози дигареро муайян мекунад. Овози аввал 9/11-ро нишон медиҳад, вақте ки биноҳои бузурги Нью-Йорк фурӯ рехтанд, ва овози дуҷум қонуни якшанберо ифода мекунад, вақте ки рамаи дигари Худо аз Бобил даъват карда мешавад. Дар порчаи дуҷум ӯ ба боби ҳаштуми Ваҳй ва чор ояти аввали он ишора мекунад, ки кушода шудани мӯҳри ҳафтумро муайян менамоянд, вақте ки ангиштҳо аз қурбонгоҳ ба замин партофта мешаванд, ки ин бо Панतिकост мувофиқат мекунад, вақте ки оташ аз осмон фуруд омад ва шогирдонро мунаввар сохт, ҳамон тавре ки дувоздаҳ санги Илёс мунаввар гардиданд ва чунон ки бо забонаҳои оташ бар шогирдон ифода ёфтааст.

То кай замон? Закарёе ва Юҳанно

«То кай вақт?» рамзи набавии давраи замонест аз 9/11 то қонуни якшанбе, ки дар қисси кӯҳи Кармил, дар таърихи миллериҳо аз 1840 то 1844, дар таърихи Мусо аз балои ҳаштум то даҳум, дар шаҳодати шаҳидони муҳри панҷум, ва дар Закарёе ин суол матраҳ мешавад: «То кай вақт?» — то он даме ки Худо ба Уршалим, ки ҳафтод сол дар Бобил буд, марҳамат намояд.

Пас фариштаи Худованд ҷавоб дода, гуфт: «Эй Парвардигори лашкарҳо, то ба кай бар Ерусалим ва бар шаҳрҳои Яхудо, ки бар онҳо дар тӯли ин ҳафтод сол ҳашм гирифтаӣ, раҳм нахоҳӣ кард?»

Ва Худованд ба он фариштае, ки бо ман суҳан мегуфт, бо суҳанони неқӯ ва суҳанони тасаллобахш ҷавоб дод.

Пас фариштае, ки бо ман суҳан мегуфт, ба ман гуфт: «Нидо деҳ ва бигӯ: Ҳамин тавр Худованди лашкарҳо меғӯяд: Ман барои Уршалим ва барои Сион бо ғайрате аз им ғайрат мебарзам. Ва Ман аз халқҳои бутпарасте ки дар осоиш ҳастанд, бисёр саҳт хашминам; зеро Ман фақат андаке хашмигин будам, вале онҳо ба афзудани мусибат ёрӣ расонданд. Бинобар ин, Худованд чунин меғӯяд: Ман бо марҳаматҳо ба Уршалим бозгаштаам; ҳонаи Ман дар он бино хоҳад шуд, меғӯяд Худованди лашкарҳо, ва

ресмони андозагирӣ бар Уршалим кашида хоҳад шуд. Боз нидо деҳ ва бигӯ: Ҳамин тавр Худованди лашкарҳо мегӯяд: Шаҳрҳои Ман боз аз фаровонӣ лабррез хоҳанд шуд; ва Худованд боз Сионро тасалли хоҳад дод, ва боз Уршалимро баргузида хоҳад кард». Закарё 1:12–17.

Хоҳар Уайт бевосита «ҳафтод сол»-и Закариёро, ки дар давоми он Исроили қадимаи воқеӣ дар асорати Бобили воқеӣ буд, бо як ҳазору дусаду шаст сол — аз 538 то 1798 — мутобик мегардонад, ки дар давоми он Исроили рӯҳонӣ (масеҳиён) дар асорати Бобили рӯҳонӣ (католикияти румӣ) буд.

«Калисои Худо бар рӯи замин дар тӯли ин давраи тӯлонии таъқиби бераҳмона ба ҳамон андоза воқеан дар асорат буд, ки фарзандони Исроил дар давраи бадарға дар Бобил дар асорат нигоҳ дошта мешуданд». *Prophets and Kings*, 714.

Соли 1798, дар анҷоми як ҳазору дусаду шаст сол, нахустин аз се паём, ки ҳамчун ғариштагон дар Ваҳйи чордахум тасвир шудаанд, расид. Дувумин паём 19 апрели соли 1844 расид, ва савумин 22 октябри соли 1844. Таърихе, ки бо саволи «то ба кай» рамзгузорӣ шудааст, аз 9/11 то қонуни якшанбе идома меёбад, ва он давраи вақт дар оғози адвентизм дар ҳаракати миллерӣ аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 намунавӣ пешнамоиш дода шуда буд. Он давра ба таври рамзӣ аз ҷониби Юҳаннои Ваҳйинигор дар боби даҳум тасвир шудааст, он ҷо ки Юҳанно китоби хурдро меҳӯрад, ки дар даҳонаш ширин буд, аммо дар меъдааш талх гардид.

Ва овозе ки аз осмон шунида будам, боз бо ман суҳан гуфт ва гуфт: «Бирав ва он китоби кӯчакеро, ки дар дасти ғариштае, ки бар баҳр ва бар замин меистад, кушода аст, бигир». Ва ман назди ғаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Он китоби кӯчакро ба ман деҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва фуру бар; ва он шиками туро талх хоҳад кард, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва ман он китоби кӯчакро аз дасти ғаришта гирифта, фуру бурдам; ва дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдм, шикамам талх шуд.

Ва ба ман гуфт: «Ту бояд боз пеши халқҳои бисёр, ва миллатҳо, ва забонҳо, ва подшоҳон нубувват кунӣ». Ваҳй 10:8–11.

Таърихе ки Юҳанно онро тасвир менамояд, бо китобе, ки хӯрда шуд, ифода ёфтааст, зеро хӯрдан намояндаи он буд, ки миллеритҳо паёмро фаҳмиданд ва таҷрибаи онҳоро дар эълон кардани он паём нишон медод. Пас, вақте ки ба Юҳанно дарҳол баъд аз баён шудани он таърих гуфта мешавад, ки ӯ бояд боз нубувват намояд, нубуввате ки муайян карда мешавад, ҳамон таърихи солҳои 1840 то 1844 аст. Ба Юҳанно гуфта мешавад, ки таърихи миллеритӣ аз 1840 то 1844 дар таърихи анҷоми адвентизм тақрор мегардад. Ҳамин ки ба Юҳанно гуфта мешавад, ки ӯ бояд боз нубувват намояд, ба ӯ гуфта мешавад, ки маъбадро чен кунад.

Ва ба ман найе монанди асо дода шуд; ва ғаришта истода, гуфт: Барҳез ва маъбади Худоро, ва қурбонгоҳро, ва онҳоро, ки дар он ибодат мекунанд, чен намо. Аммо сахни беруни маъбадро берун бигузор ва онро чен макун; зеро он ба халқҳои ғайрияхудӣ дода шудааст; ва шаҳри муқаддасро онҳо чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ваҳй 11:1, 2.

Коре, ки баъд аз 22 октябри соли 1844 ба Адвентизм супурда шуд, аз ҷониби Юҳанно ҳамчун чен кардан ё бино намудани маъбад тасвир гардидааст, мутобиқи он ваъдае ки дар Закаръё баён шудааст, ки «боз бар Ерусалим ресмон кашида хоҳад шуд», зеро Худованд «боз Ерусалимро интиҳоб хоҳад кард». Таърихе, ки дар оғози Адвентизм бо ҳаракати Филадельфиягии Адвентизми Миллерӣ тасвир шудааст, дар анҷоми Адвентизм бо ҳаракати Филадельфиягии саду чилу чор ҳазор такрор мегардад. Дар ноумедии бузурги 22 октябри соли 1844 давраи вақт, ки ҳамчун «рӯзҳои овози фариштаи ҳафтум» тасвир шудааст, оғоз ёфт.

Аммо дар айёми садои фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки вай ба навохтани карнай оғоз намояд, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ӯ ба бандагони Худ — анбиё — эълон кардааст. Ваҳй 10:7.

Паём барои миллериён ширин буд, вақте ки пешгӯии замони исломӣ дар бораи войи дуҷум маҳз ҳамон тавре ба иҷро расид, ки миллериён пеш аз 11 августи соли 1840 пешгӯӣ карда буданд. Паём дар шикам талх гардид, ҳангоми ноумедии бузурги 22 октябри соли 1844. Ҳамин ки Юҳанно ба тасвир кардани таърихи солҳои 1840 то 1844 хотима медиҳад, ба ӯ гуфта мешавад, ки ӯ бояд айнан ҳамон корро (нубувват карданро) боз анҷом диҳад. Сипас ба ӯ гуфта мешавад, ки Ерусалимро чен кунад, ва ҳангоме ки ӯ ин корро мекунад, ӯ бо пешгӯии Закаръё дар бораи он ки Худованд Ерусалимро интиҳоб мекунад, ҳамоҳанг мегардад. Аз 22 октябри соли 1844 ба баъд таърихи нубувватӣ ҳамчун «рӯзҳои овози фариштаи ҳафтум» тасвир мешавад. «Рӯзҳо»-и паём (овоз)-и фариштаи ҳафтум (войи сеюм) давраи замонро ифода мекунад, ки дар он илоҳияти Масеҳ мебоист ба таври доимӣ бо инсонияте, ки бояд яқсаду ҷиҳилу чор ҳазор мебуданд, муттаҳид гардад. Ин кор ба сабаби исёни соли 1863 ба таъхир афтод, ва дар 9/11 навохтани фариштаи ҳафтум (войи сеюм) бори дигар ба садо даромадан оғоз кард.

Дар таърихи муқаддас Худованд Ерусалимро баргузид, то номи Худро дар он ҷо биниҳад, ва «ном»-и Ӯ ҳамон ҳислати Ӯст. Ерусалим ва Сионро Закаръё ёд мекунад, ҳангоме ки мегӯяд: «Ман барои Ерусалим ва барои Сион бо рашқи бузург рашқ дорам», ва баъд аз он: «Худованд ҳанӯз Сионро тасаллӣ хоҳад дод, ва ҳанӯз Ерусалимро баргузида хоҳад кард». Сион он гоҳ тасаллӣ меёбад, ки Рӯҳулқудсро, ки «Тасаллидиҳанда» аст, қабул кунад. Тасаллои Рӯҳулқудс дар 9/11 оғоз ёфт, мувофиқи он ки Масеҳ пас аз фуруд омаданааш аз мулоқот бо Падар баъд аз эҳёи Худ, бар шогирдон дамид. Зухури Рӯҳулқудс дар Панतिकост бисёр афзун гардид. Он мавсим бо эҳё шудани қурбонии навбари ҳосил оғоз ёфт ва бо қурбонии навбари ҳосили Панतिकост ба анҷом расид, вақте ки тамоми ҷаҳон он гоҳ паёмро шунид.

Тасаллӣ диҳед, ба қавми Ман тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо. Ба дили Уршалим сухан гӯед ва ба вай нидо кунед, ки ҷанги вай ба анҷом расидааст, ки маъсияташ омурида шудааст; зеро вай аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳхояш дубора гирифтааст. Ишаъё 41:1, 2.

Яқсаду чилу ҷаҳор ҳазор мӯҳр зада мешаванд, вақте ки «гуноҳи онҳо бахшида мешавад». Ин андаке пеш аз қонуни якшанбе воқеъ мегардад, ҳангоме ки онҳо, дар айнаи гирифтани

фурӯрезии Рӯхулқудс бидуни андоза, ҳамчун қурбонии навбари Панतिकост боло бардошта мешаванд, чунон ки шогирдон дар Панतिकост намуна буданд. Пошиши борон, ки аз 9/11 оғоз ёфт, дар қонуни якшанбе ба фурӯрезии комил мубаддал мегардад. Дар он таърих, аз қурбонии навбари 9/11 то қурбонии навбари қонуни якшанбе, вақте ки яксаду чилу чаҳор ҳазор мӯҳр зада шуда, ҳамчун қурбонӣ омода карда мешаванд, то аз қонуни якшанбе то анҷоми давраи имтиёз ҳамчун парчам боло бардошта шаванд. Он таърих бо се ояти аввали Ваҳй боби ҳаждаҳум, ки сукути Бобилро эълон мекунад, ба тасвир кашида шудааст; ин ҳамон рамзи Китоби Муқаддас аст, ки «дуқабата шудан»-ро ифода мекунад.

Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон фуруд меомад, ва қудрати бузурге дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр ва тавоно нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардидааст. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ғзаби зинокории вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд шудаанд». Ваҳй 18:1–3.

Дар тамоми Навиштаҳои Муқаддас дучанд омадани ибораҳо ё суханон иҷрои комили сукути Бобилро дар рӯзҳои охир ифода мекунад. Ин нишони Алфа ва Омега аст, ки ҳамеша анҷоми чизро бо оғози он ба тасвир меорад. Ду сукути Бобил ҳамчун Намруд ва Белшассар муаррифӣ шудаанд. Намруд оғози Бобил буд, он ҳангоме ки ҳанӯз фақат Бобел буд. Сукути Намруд сукути Белшассарро ифода мекард, ва паёми фариштаи дуҷум ва фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум ин аст, ки сукути Намруд дар оғози Бобил сукути Белшассарро дар анҷом ифода мекард, зеро Алфа ва Омега ҳамеша анҷоми чизро бо оғози он ба тасвир меорад.

Бурҷи Нимруд ҳамчун рамзи сукути ӯ фуру оварда шуд, ва ӯ сукути Бурҷҳои Дугона дар 11-уми сентябрро пешнамоӣ мекард. Сукути Балшасар ҳамон навиштаҷот бар девор буд, ки анҷоми ҳукмронии ҳафтодсолаи Бобилро ҳамчун аввалин подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас нишон меод, ва бинобар ин сукути Иёлотӣ Муттаҳидаро дар поёни «ҳафтод сол»-и рамзии Ишаё бисту се, «мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ», ки таърихи Иёлотӣ Муттаҳидаро аз соли 1798 то қонуни якшанбе намоёндагӣ мекунад, пешнамоӣ менамояд. Навиштаҷоти Балшасар бар девор он вақтро ифода мекунад, ки девори ҷудои калӣсо ва давлат дар қонуни якшанбе фуру меафтад, ки маҳз ҳамон нуқтаест, ки дар он подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ба анҷом мерасад, ҳамон тавре ки Балшасар дар ҳамон шаб кушта шуд. Хатти навишта бар девор ҳамон қонуни навишташудаест, ки девори ҷудои калӣсо ва давлатро дар Конституция барҳам медиҳад.

«Таърихе», ки аз 9/11 то ба қонуни рӯзи якшанбе ва баъд аз он то анҷоми муҳлати озмоиши инсон ва ҳафт балои охирин ифода ёфтааст, ҳамон давраи таърихист, ки дар Каломи Худо ба василаи дучанд шудани ибораҳо ё калӣмаҳо рамзгузорӣ шудааст. Дар он давра Рӯҳи Муқаддас рехта мешавад: аз 9/11 то ба қонуни рӯзи якшанбе ин рехтан бо пошидан оғоз меёбад, ва баъд аз он рехтани комил ба амал меояд. Рӯҳи Муқаддас аз ҷониби Масеҳ ҳамчун «Тасаллидиҳанда» муаррифӣ шудааст, ки ҳангоми омадани ба қавми Худо ҳамаи чизҳоро нишон меод.

Лекин Тасаллидиханда, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар Ёро ба исми Ман хоҳад фиристод, Ё ба шумо ҳама чизро таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтаам, ба ёдатон хоҳад овард. Юҳанно 14:26.

Рӯҳулқудс ба яксаду чилу чор ҳазор кас ба воситаи «равғани тиллоӣ» дода мешавад, ки ҳамчунин «борон» аст ва ҳамчунин «Тасаллибахш» аст. Вақте ки Ё ҳамчун «Тасаллибахш» тасвир мешавад, Рӯҳулқудс зухуроти махсуси Рӯҳулқудсро муайян месозад.

Қавми Худо ҳамеша Рӯҳулқудсро соҳиб буданд, ҳар гоҳ ки талаботи Инчилро ба ҷо меоварданд; аммо айёмҳои эҳёи ҳақиқии муқаддас, «мисли солҳои пешин», вақте ки зухури махсуси Рӯҳулқудс барои як ҷисми ҷамъиятӣ ба амал меояд, Рӯҳулқудс ҳамчун Тасаллидиханда муаррифӣ мегардад. Аз ин ҳам муҳимтар он аст, ки хотираи ҷисми ҷамъиятӣ аз ҷониби Тасаллидиханда ба қор андохта мешавад, зеро Ё «ҳама чизро» ба «ёди онҳо меоварад». Ин тасдиқ мекунад, ки онҳое ки дар ин зухур иштирок доранд, дорони таҷрибаи ҳақиқӣ мебошанд, зеро Рӯҳулқудс дар фаъолияти зехни онҳо иштирок мекунад; зеро Ё бар раванди тафаккур таъсир мерасонад, ҳангоме ки «ҳама чизро ба ёди шумо меоварад».

Хотираи инсон, дар яқҷоягӣ бо ҷузъҳои дигари табиати олии инсон, аз қабилҳои доварӣ, зехн, ақл ва вичдон, он чизро ташкил медиҳад, ки расули Павлус онро «ақл» меномад. Табиати олий ё ақли ҷисмонӣ аст, ё ақли Масеҳ.

Зеро зехни ҷисмонӣ душманӣ бар зидди Худост, зеро ки он ба шариати Худо итоат намекунад ва ҳатто наметавонад. Румиён 8:7.

Зеро кист, ки ақли Худовандро доништа бошад, то Ёро таълим диҳад? Аммо мо ақли Масеҳро дорем. 1 Қўринтиён 2:16.

Табиатҳои поёнӣ, ё ҷисм, аз низомҳои асабӣ, эҳсосӣ ва гормонӣ таркиб ёфтааст, ки бо ҳавоссе вобастаанд, ки онҳо «роҳҳои вуруди ҷон» мебошанд. Табиатҳои болоӣ барои ҳукмронӣ бар поёнӣ таъин шудааст, ва аз ин рӯ ҳамчун қалъа тасвир мегардад; ва он қалъа пайваста зери ҳамлаи ҳавоссе (табиати поёнӣ) қарор дорад, ва ин ҳамлаҳо бар зидди қалъа тавассути роҳҳои сурат мегиранд, ки ба дохили қалъа мебаранд. Дар дохили қалъаи табиати болоӣ як маркази фармондеҳӣ вучуд дорад, ё он чи Хоҳар Уайт онро арк меномад. Арк Қудси Қудсҳо дар муқаддасгоҳ аст, ки ба ду қисмати асосӣ тақсим шудааст. Саҳн ҷисм, ё табиати поёнӣ, мебошад; ва барои ба саҳн даромадан, ё ҳамчунин барои гузарондани хун ба ҷойи муқаддас, лозим буд аз пардае ё ҳичобе гузашт. Саҳн аз ҳар ду ҷониб бо пардаҳо маҳдуд шудааст.

Бо роҳи нав ва зиндае, ки Ё барои мо тақдис намудааст, аз миёни парда, яъне ҷисми Худ. Ибриён 10:20.

Қудсхона ба ду қисм чудо мешавад: саҳн ва қудсгоҳ. Худи қудсгоҳ, ҷунон ки табиати болотар низ, ба навбати худ ба ду қисм чудо мегардад. Табиати болотар ба ду соҳа тақсим мешавад. Яке аз он соҳаҳо ба сифати Қисми Қудс муаррифӣ мешавад, ва дигаре — Қисми Аз Ҳама Қудстар. Қисми Қудс фаъолияти зехниро, ки барои амал қардани инсоният зарур

аст, ифода менамояд, аммо Қисми Аз Ҳама Қудстар он соҳаест, ки дар он Худо ва инсон бо ҳам мулоқот мекунанд. Қисми Аз Ҳама Қудстар тахтгоҳи Худост, ва онҳое ки ба имон оварда, табдил ёфтаанд, бо Масеҳ дар ҷойҳои осмонӣ нишастаанд.

Ва моро бо ҳам бархезонид ва моро дар осмонҳо дар Масеҳ Исо бо ҳам нишонд.
Эфсӯсиён 2:6.

Ин оят аз порчае гирифта шудааст, ки дар он чанд оят пештар, вале комилан дар ҳамон ҷараёни фикр, Исо дар ҷойҳои осмонӣ нишастааст, ҳамон тавр ки қавми Ё низ ҳастанд.

Ки онро дар Масеҳ ба амал овард, хангоме ки Ёро аз мурдагон эҳё кард ва Ёро ба дасти рости Худ дар ҷойҳои осмонӣ шинонд. Эфсӯсиён 1:20.

Масеҳ ва қавми Ё якҷо дар Қудси Ақдас нишастаанд. Масеҳ эҳё гардид ва сипас дар маконҳои осмонӣ нишаст, ва қавми Ё бархезонда шуда, дар толори тахти Қудси Ақдас нишонда шудаанд. Павлус муайян мекунад, ки онҳое ки дар ояти шашум бархезонда шудаанд, дар ояти пешин аз гуноҳ эҳё гардидаанд.

Ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, Ё моро бо Масеҳ якҷо зинда гардонид, (бо ғайз наҷот ёфтаед) ва моро якҷо бархезонид ва якҷо дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳи Исо нишонид. Эфсӯсиён 1:5, 6.

Иҷрои комили порча аз Эфсӯсиён он ду шохиди Ваҳй боби ёздаҳ мебошанд, ҳамон ёздаҳе ки эҳё мешаванд ва сипас ҳамчун аламот ба осмон бардошта мешаванд,— аммо ҳамчунин то дар ҷойҳои осмонӣ нишаста гарданд. Дар Қудси муқаддас он ду шохид инсониятро дар ҳуди ҳузури Худо намояндагӣ мекунанд, ва асоси сафедшавии онҳо барои он ки дар он ҷо нишаста бошанд, нишоне мебошад, ки ҳар яке аз онҳо онро дорад. Он нишон мӯҳри Худост, ва мӯҳри Худо нишон медиҳад, ки инсон бо илоҳӣ як гардидааст; ва он мӯҳр бо он воқеият ифода меёбад, ки Тасаллидиҳанда, ки Рӯҳулқудс аст, дар Қудси муқаддаси табиати олии «онҳо» сокин мебошад. Қудси муқаддас толори тахти Худост, ки дар он илоҳӣ ва инсонӣ ба ҳам муттаҳид шудаанд, ва он маъбади инсониро ифода мекунад, ки табиати олии он Қудси муқаддасеро дар бар мегирад, ки дар он ҳам илоҳият ва ҳам инсоният якҷо нишастаанд.

Резиши «Тасаллобахш» муҳр задани яксаду чихилу чаҳор ҳазор аст, ва он тағйироте дар таърихи наҷотро нишон медиҳад, зеро дар ҳамон вақт калисо аз калисои мубориз ба калисои зафарманд табдил меёбад. Дар ҳамон вақт, он аз ҳаракати Лаодикиягии яксаду чихилу чаҳор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии яксаду чихилу чаҳор ҳазор мегузарад. Дар ҳамон вақт, он аз таҷрибаи калисои ҳафтум ба таҷрибаи калисои шашум мегузарад, ва калисои шашум Миллериён буданд. Як хусусияти нубувватии калисои шашуми Филадельфия, чунон ки он ба воситаи ҳаракати Миллерӣ иҷро шуд, ин аст, ки он ҳеҷ гоҳ калисо набуд. Он фақат як ҳаракат буд, то расидан ба соли 1856, вақте ки ҳар ду аз Уайтҳо ин ҳаракатро ҳамчун Лаодикиягӣ муаррифӣ карданд. Ҳафт сол баъд калисои қонунии расмӣ ташкил карда шуд.

Тағйироти наҷотбахше, ки хангоми қонуни якшанбе ба амал омад, бо тағйироти наҷотбахше, ки дар Панतिकост рух дод ва оғози хизмати Масеҳро ҳамчун Саркоҳин нишон дод, пешнамоиш шуда буд.

«Фурӯрезии Панतिकостӣ паёми Осмон буд, ки тоҷгузории Начотдиханда анҷом ёфтааст. Мувофиқи ваъдаи Худ Ё Рӯҳулқудсро аз осмон назди пайравонаш фиристода буд, ҳамчун нишонае, ки Ё, ҳамчун коҳин ва подшоҳ, тамоми кудратро дар осмон ва бар замин дарёфт намудааст ва Масеҳшуда бар қавми Худ мебошад». Аъмоли расулон, 38.

Вақте ки борони охир беандоза бар яксаду чилу чор ҳазор дар вақти қонуни якшанбе рехта мешавад, он «пайғоми Осмон» хоҳад буд, ки калисои мубориз ба анҷом расидааст ва калисои зафарманд фаро расидааст. Маросими ба вазифа оғоз кардани Масеҳ дар Панतिकост дар муқаддасгоҳи боло, тимсоли тадҳин шудани яксаду чилу чор ҳазор дар вақти қонуни якшанбе мебошад.

Рехтани «Панतिकостӣ», ки муайян месохт, ки Масеҳ Ҳамон Масеҳшуда буд, масеҳ шудани Ёро дар маросими оғози хизмати Ё дар осмон ифода мекард, аммо Ё ҳамчунин дар вақти таъмиди Худ масеҳ шуда буд. Таъмиди Ё (9/11) то Панतिकост (қонуни якшанбе) инчунин боз пас аз сеюним сол баъд аз таъмиди Ё ба воситаи марғи воқеӣ, дафн ва эҳёи Ё (иди навбари меваҳо) намоёндагӣ мешавад. Пас, 9/11 ҳам дар таъмиди Ё ва ҳам дар эҳёи Ё намоёндагӣ шудааст. Эҳёи рамзии Ё ва эҳёи аслии Ё оғози ду хатти нубуввати ро нишон медиҳанд, ки ҳар яке дар Панतिकост ба поён мерасад. Ҳар ду таърих бо эҳёи қурбонии навбари меваҳо оғоз меёбанд.

Аммо ҳоло Масеҳ аз мурдагон эҳё шудааст ва нахустмеваи онҳое гардидааст, ки дар ҳобидаанд. Зеро, чунон ки ба воситаи одам марғ омад, ба воситаи одам эҳёи мурдагон низ омад. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ҳамчунин дар Масеҳ ҳама зинда гардонида хоҳанд шуд. Аммо ҳар яке ба навбати худ: Масеҳ — нахустмева; баъд аз он онҳое ки аз он Масеҳанд, ҳангоми омадани Ё. 1 Қўринтиён 15:20–23.

Масеҳ дар вақти эҳёи Худ қурбонии навбари ҳосил аст, ки оғози «мавсими Панतिकост»-ро нишон медиҳад, мавсими ки бо қурбонии навбари ҳосили Панतिकост ба анҷом мерасад. Эҳёи Масеҳ ҷав аст, ва гандум онҳое мебошанд, ки «баъдтар» «дар вақти омадани Ё аз он Масеҳанд». Онҳое ки «баъдтар»-и эҳёи Масеҳанд, ҳамон «онҳоеанд, ки дар вақти омадани Ё аз он Масеҳанд»; бинобар ин онҳо ҷамъоварии ниҳони ҷонҳои аминро дар охири ҷаҳон ифода мекунанд, чунонки он бо он се ҳазор ҷон, ки дар Панतिकост ҷамъ оварда шуданд, рамзгузорӣ шудааст.

Ин оят ҳамчунин ба эҳё аз нуқтаи назари марғ муроҷиат мекунад. Марғ бо Одам оғоз ёфт ва бар ҳамаи одамон мегузарад, вале ин «бо» «тартиб» сураат мегирад. Дар китоби Аъмол Петрус сабт мекунад, ки вақте китоби Юил он замон ба амал меомад, одамон мебоист гуноҳҳои худро пешаки ба доварӣ мефиристонданд, то ки онҳо маҳв карда шаванд, ҳангоме ки замонҳои тароват аз ҳузури Тасаллидиханда фаро мерасид. Масеҳ дар он вақт ба китобҳои доварӣ барои маҳв кардани гуноҳ назар намекард, зеро доварӣ беш аз ҳазору ҳаштсад сол дар оянда буд.

Ишора ба «ҳар кас дар навбати худ» аз Одам оғоз меёбад, ва ба ин васила доварии мурдагонро аз замони Одам то расидани айёмҳои тароват муайян мекунад. Вақте ки борони охирин фаро мерасад, доварӣ аз мурдагон ба зиндагон мегузарад. Дар фосилаи замоне, ки ин

оят онро ифода мекунад (аз эҳёи Масеҳ то Пантикост), аз навбари чави аввалин то меваҳои аввали гандум, борон дар вақти доварии зиндагон меборад; ва хангоме ки борон меборад, паёме ки борон рамзи он аст, гандумро аз кукол чудо месозад. Дар вақти қонуни якшанбе, ки Пантикост аст, гандум дигар бо кукол омехта наместонад ва ҳадияи меваҳои аввали гандум, яъне ду нони ҷунбонидашаванда, боло бардошта мешавад. Раванди поксозӣ аз 9/11 то қонуни якшанбе инчунин дар Малокии боби сеюм тасвир шудааст, вақте ки Фариштаи Аҳд левизодагонро пок ва ҳамчунин соф мекунад, ва Ё ин корро ба воситаи «оташ» анҷом медиҳад. «Оташ» рамзи паём аст, чунонки дар Пантикост бо забонҳои оташ ифода ёфтааст. Дар таърихи мавриди назар ҷудошавии ин ду табақа, ки саду чилу чор ҳазорро ба вучуд меоварад, ва онҳо ҳамон ду нони ҷунбонидашавандае мебошанд, ки бо меваҳои аввали Пантикост рамзгузори шудаанд, бояд қомилан ғайиб мешуданд, зеро онҳо ягона ҳадияе буданд, ки нишонаи гуноҳро дар бар мегирифтанд.

Он ду нони мавҷнок ғайбшуда буданд, ва ғайбшудан рамзи гуноҳ аст. Он ғайбшудан дар оташи танӯр нест карда шуд, чунон ки бо оташи покшудани Паёмовари Аҳд тасвир мегардад. Ишаё дар боби бисту ҳафتم баҳсеро муайян мекунад, ки аз 9/11 оғоз меёбад ва онро «рӯзи боди шарқӣ» меномад. Ин порча таълим медиҳад, ки маҳз ба воситаи он баҳс гуноҳҳои Исроил қайсари карда мешаванд. «Баҳс» миёни паёми ҳақиқии борони дерин ва ҳамаи паёмҳои дигари қайси борони дерин, ки вучуд доранд, мебошад. Паём «оташ» аст, ва «оташ» ҳамон қайсест, ки Паёмовари Аҳд барои пок сохтан ва покиза гардондан ба қайс меборад. Баҳс бар сари паёми борони дерин ғайбшуданро аз қайси борони гандуми навбари аввалини Пантикост, ки хангоми қонуни якшанбе боло бардошта мешавад, дур месозад. Яксаду чилу чор ҳазор ҳамон қайси борони гандуми навбари аввалини Пантикост мебошанд, ки ба воситаи қайсшавӣ бо хуни Ё ва қайсшавии шаҳодати худ қайсшавӣ меоянд, зеро қайсшавӣ ин Қайс аст, ки қайс мекунад, он қайс қайсшавӣ чунон мекунад, ки қайс ҳамчун паём қайсшавӣ мешавад. Қайсшавӣ ин паём ба яксаду чилу чор ҳазор қайсшавӣ медиҳад, ки зиндагӣ қайсшавӣ, ва қайсшавӣ паёми қайси борони дерин қайсшавӣ ба вучуд меоварад.

Ва ёро ба қайсшавӣ хуни Қайс ва ба воситаи қайсшавӣ шаҳодати худ қайсшавӣ қайсшавӣ; ва қайсшавӣ худро то ба қайсшавӣ қайсшавӣ. Ваҳй 12:11.

Яксаду чилу чор ҳазор Масеҳро дар қайсшавӣ омадан қайсшавӣ мекунад, чунон ки Ё қайсшавӣ омад, зеро ба қайсшавӣ онҳо Масеҳро қайсшавӣ мекунад.

Инҳо қайсшавӣ қайсшавӣ, ки бо қайсшавӣ қайсшавӣ; зеро онҳо қайсшавӣ. Инҳо қайсшавӣ, ки Қайсшавӣ ба қайсшавӣ, ки қайсшавӣ, қайсшавӣ мекунад. Инҳо аз қайсшавӣ омадан қайсшавӣ, то қайсшавӣ қайсшавӣ Қайсшавӣ ва қайсшавӣ Қайсшавӣ. Ваҳй 14:4.

Дар ин қайсшавӣ, дар қайсшавӣ Ваҳй қайсшавӣ, яксаду чилу чор ҳазор қайсшавӣ «қайсшавӣ» муайян қайсшавӣ. Онҳо қайсшавӣ қайсшавӣ «қайсшавӣ» муайян қайсшавӣ, ва қайсшавӣ ба қайсшавӣ қайсшавӣ, ки қайсшавӣ қайсшавӣ дар Қайсшавӣ қайсшавӣ қайсшавӣ қайсшавӣ қайсшавӣ. Онҳо на қайсшавӣ «қайсшавӣ» мебошанд, қайсшавӣ бо «қайсшавӣ» қайсшавӣ қайсшавӣ, зеро қайсшавӣ қайсшавӣ ва қайсшавӣ, ки яксаду чилу чор ҳазорро ба вучуд овард, қайсшавӣ яксаду чилу чор ҳазор ва «қайсшавӣ» қайсшавӣ қайсшавӣ

падид овард. «Инҳо» Барраро ҳар ҷо, ки Ў меравад, пайравӣ мекунанд, ва ҳамчун ҳадияҳои нахустмева онҳо бояд Масеҳро дар марги Ў, дафни Ў ва эҳёи Ў пайравӣ намоянд.

Дар Ваҳй, боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ, он ду шоҳиде, ки бояд ҳамчун аломат барафрошта шаванд, аввал кушта мешаванд; сипас дар сеюним рӯз, чунон ки Масеҳ буд, ҳамчун қурбонии навбари ҳосил эҳё мегарданд. Қурбонии навбари ҳосил, ки Масеҳ буд ва ҳаст, рехта шудани хуни аҳдро дар бар мегирифт, то онҳое, ки бо таҷрибаи Лоодикия муфлис гардида буданд, наҷот диҳад. Дар як оят, (ояти чор), тамоми ин ҳулосаи кӯтоҳи хатҳои гуногуни нури нубувват, ки бо яксаду чилу ҳазор алоқаманд аст, баён шудааст. Ва он дар Ваҳй 144 бо дасти Палмонӣ, шуморишгари аҷоиб, баён гардидааст. Ду бор такрор шудан дар Китоби Муқаддас таърихи борони охиристо ифода мекунад, ва борони охир он ҷост ва он вақтест, ки Тасаллидиҳанда бар қавми Худо рехта мешавад.

Чӣ гуна бар кӯҳҳо зебост пойҳои он касе ки башорати нек меоварад, ки сулҳро эълон мекунад; ки башорати нек аз некӣ меоварад, ки наҷотро эълон мекунад; ки ба Сион мегӯяд: Худои ту подшоҳӣ мекунад! Посбонони ту овози худро баланд хоҳанд кард; якҷоя бо овоз суруд хоҳанд хонд, зеро онҳо рӯ ба рӯ хоҳанд дид, ҳангоме ки Худованд Сионро боз хоҳад гардонид. Эй харобаҳои Ерусалим, аз шодӣ тарона сароед, якҷоя суруд хонед; зеро Худованд қавми Худо тасалли додааст, Ў Ерусалимро фидия додааст. Худованд бозӯи муқаддаси Худо дар пеши чашмони ҳамаи халқҳо ошкор кардааст; ва ҳамаи канорҳои замин наҷоти Худои моро хоҳанд дид. Дур шавед, дур шавед, аз он ҷо берун оед, ба ҳеҷ чизӣ нопок даст нарасонед; аз миёни вай берун оед; пок бошед, эй онҳое ки зарфҳои Худовандро мебардоред. Ишаё 52:7–11.

Сион Н6726 ҳамон аст бо Н6725, ки маънояш чунин аст: «ҳисси ошкорӣ; сутуни ёдгорӣ ё роҳнамо: – аломат, унвон, нишонаи роҳ». Сион рамзи байрақи он яксаду чихилу чор ҳазор аст, ва дар он порча онҳо аллакай борони деринро қабул кардаанд, зеро аллакай муждаи неки осоиштиро эълон ва пешниҳод намудаанд. Ҳамчунин ба ҳамин воқеият махсусан ин низ дахл дорад, ки онҳо «чашм ба чашм» мебинанд, ки ин шогирдонро дар Панतिकост ифода мекунад, зеро он даҳ рӯзи пеш аз Панतिकост як давраи ягонагӣ ۱ намояндагӣ мекунад. Худованд «кардааст», (ки замони гузаштaro ифода мекунад) аллакай барои онҳое ки муждаи нек меоранд, се чизро ба анҷом расондааст. Ў «қавми Худо тасалли додааст», «Ерусалимро фидия додааст» ва «бозуи муқаддаси Худо дар пеши чашмони ҳамаи халқҳо бараҳна сохтааст».

Ў қавми Худо дар 9/11 «тасалли дод», ва бо ин оғози раванди имтиҳони боби сеюми Малоқӣ-ро нишонгузорӣ намуд, ки он дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, ҳангоме ки Ў парчами нахустмевахоро боло мебардорад, чунон ки дар ин суҳан ифода ёфтааст: «дасти муқаддаси Худо дар пеши чашми ҳамаи халқҳо бараҳна сохт». Ў яксаду чихилу чор ҳазорро тасалли медиҳад, фидия мекунад ва боло мебардорад. Дар 9/11 Ў тасалли медиҳад ва раванди поксозиро оғоз мекунад, ки дар он қавми Худо фидия менамояд ва сипас онҳоро ҳамчун парчам боло мебардорад, ё, чунон ки Малоқӣ мегӯяд, «ҳадияи Яхудо ва Ерусалим писандида хоҳад буд» «мисли рӯзҳои қадим».

Ва Ё ҳамчун гудозанда ва поккунандаи нукра хоҳад нишаст; ва писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар адолат тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яҳудо ва Ерусалим барои Худованд писандида хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва дар солҳои пешин. Малоқӣ 3:3, 4.

Мо баррасии худро дар бораи «то кай»-ро дар мақолаи оянда ба анҷом хоҳем расонд.

«Ки боди ҷудокунанда дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор ҷамъ хоҳад овард». Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба воситаи суханони ростӣ, коҳ аз гандум ҷудо карда мешуд. Азбаски онҳо аз ҳад ботил ва худодил буданд, то ки мазамматро қабул кунанд, ва ҷаҳонро чунон дӯст мебоштанд, ки ҳаёти фурутаниро пазиранд, бисёре аз Исо рӯй гардонданд. Бисёриҳо ҳанӯз ҳам ҳамин корро мекунанд. Имрӯз низ ҷонҳо озмуда мешаванд, чунон ки он шогирдон дар қуништҳои Кафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ростӣ ба дил таъсири амиқ мерасонад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо бо иродаи Худо мувофиқ нест. Онҳо зарурати тағйироти комилро дар худ мебинанд; аммо намехоҳанд кори инкор аз худро бар дӯш гиранд. Аз ин рӯ, вақте ки гуноҳҳои онҳо ошкор карда мешаванд, ба ҳашм меоянд. Онҳо ранҷида дур мераванд, ҳамон тавре ки шогирдон Исоро тарк карданд ва нолон мегуфтанд: «Ин сухан саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» «Орзуи асрҳо», 392.